

Kis LART

IRODALMI FOLYÓIRAT

BOTOS FERENC

Homage'a...

Ted Hughes

hold-bálnák úsznak
ezüst víztölcsérekben
a tenger felett

M. Bulgakov

a sátán bálján
álomban megcsókoltam
tündér bokáit

Hamvas Béla

kaleidoszkóp
káprázó virágai
nyílnak-elmúlnak

Fodor Ákos

összetartozók
kimondott szó és a csend
te meghallottad

W.B. Yeats

almavirág lány
vár napliget, holdliget
csontfehér asszony

2015/4 110.szám

Kis LART az INTERNETEN! www.kislant.hu

Vasi Ferenc Zoltán

KÖLTŐSORS

Szamár lelkeimmel
ettem fotelt, szőnyeget, csillárt,
s fejemben az járt – meg se szólalok –,
kapok majd valami élhetőt is,
kis zugot,
hol a szalmán
eliázhatok.

JÓSOLD A SEMMIT!

A szív szobája! –
Becsüld a csöndjét,
borda-zárkádiban
tanuld a sírást.

Az éjszaka vizén
az álmok hajója!

Maradsz magadban,
a bőr lepedője
elnavigál: Csillag! –

Az ég alján átsuhan
a végzet-madár!

(Termékeny sírok.)
A reggel kávézaccá

jósol jelent
millió csillagzatból:

Magányodra
vessző helyett
Pont!

Ványai Fehér József

KÖTÉS, OLDÁS

Istent magam fölé hívom,
Anyám hideg hold képében
Ragyog, bár halott, ég őrizi,
Felhő takarja az arcát.

Mint gyom, benő a gond, vércse
Szitál szívem fölött s lecsap.
Légy ereje vesztett ember,
Ki oldásért hozzám hajol.

Ezer év a tegnapi nap,
Sarjad és szárad a gonosz.
Kibomlik az ó-kert íze,
Nyomodba szellemárnyék lép.

A MENEKVÉS ZSOLDJA

Múlttá szárad a fénykép,
Az emlék hiába nyargal.
Futása önmagában csapda,
Feszegeti a keretet.

Apám hangja szól belőlem:
„Eltapsoltátok a semmit”.
Az intelligens sebészkés
Félbevágja póré szavát.

Sárból eljutni az égig,
A bűnből kegyelem sarjad.
Isten uja mocsokból int,
Menekvés zsoldja túlélni.

Bánóczi Beáta

csillagköd

csillag lennék
hogy arcodba világítsam az igazat
ne bújhass előle a paplan alá
mindig figyelhesselek egy felhő mögül
bőrig ázz akárhányszor sírok
hogy legalább tőlem kívánj ha nem is engem
mikor lángolva a Föld felé zuhanok és el akarlak tiporni
érezni ahogy csontjaid összezúzza 21 gramm
tudtam hogy ez volt az a mesekönyv borítás fajta
tér-időszaggatós nullgravitációs szerelem
mikor a szívem kezd izzadni és nem a tenyerem
zártatos lettem mint egy karácsonyfaizzó
kihunyt minden fényem
mert egy kicsi égő elálmosodott
és te párnát raktál a feje alá mert féltél
felébreszteni.

2015.06.01.

vérátömlesztés

jól összegabalyodtunk mert megbotlott a nyelvem
levegőt akaratlanul légsövedből nyeltem
és szívembe a te tested pumpálta át a vért
a higanyoszlop szép lassan a harmincnolchoz ért
hangszálaid szempillámat lágyan rezegtették
szavaidtól lepattogzott eszemről a festék
elkezdett olvadni bőrünk mert kisütött a Nap
már nem tudta a fog kinek a húsába harap
és nem volt többé arcunk sem hogy a maszkunk lefolyt
a szemetesbe dobtuk a kint kendőző mosolyt
elmosódtak a halál és élet közti élek
s vízbe fúlva éreztem először hogy élek.

2014.11.20.

Magyari Barna

Két rím egy pulcsi

tébolyt utaztat a vérkör
elegem van most magamból
furcsa zaj jön az elméből
hol palimadár karattyol

letépte ruháit a szív
pár inger hever a földön
s hol a varázs legjobban hív
lényed éppen odaköltöm

gyönyörödből ez a dalom
az ész nyílásain dug ki
vetkőztet az irodalom
két rím van rajtad s egy pulcsi

káosz tombol az ágyamban
az óhaj percenként megüt
szenvedélyem hozzád pattan
hánykor nyit ma fehérneműd

Az összkomfortos mondat

a szenvedély sebe forrad
kettőnkre leszáll a béke
s ez az összkomfortos mondat
szíved szívem menedéke

áramom bájadból szedem
tekintetem tüzes járat
égek számos testrészedem
nagyon gyúlékony a lábad

szemed két ragyogó elem
vele működik az ihlet
s ez a betűcsókos szerelem
átnedvesíti az inget

néha egy-egy ölelésből
kihajol a vér és ránk szól
de ha a félelem széttör'
nem engedünk mi a vágyból

lényed ívét szóval mérem
a végtelen pihen számon
s a pillanat farzsebében
édenünkért kotorászom

Ruházkodunk és rázkódunk

ez a mámor még csak kezdet
hét csillag ölel egy estét
s ha az idill kerül képbe
bizsereg a betűk vére

mértan kisasszony felajzó
merevedik a vonalzó
számтанról hullnak az ingek
százasnak tízessel intek

mikor a hiány kigúnyol
magány árad csontból húsból
s ha leesik gatyá zokni
elmém kezd világosodni

a hangsúly keblei puhák
eltakarják a szó-ruhák
de e pillanat túl merész
bikiniiben pózol az ész

a te szíved bársony holmi
ünneplőként szoktam hordni
áttetsző harisnya lelked
abba bújtatom a verset

Márffyné Horváth Henrietta

Fájó csend

Sokáig kevergette a zavaros fehér kotyvalékokat. Remegő kézzel kilötykölt pár cseppet a politúros asztalra, ahogy a szájához emelte a csorba szélű üveg poharat. Erőltetve, nehézkesen nyelte a keserű és darabos italt. A konyhában eresztett még egy adag vizet a csapból és leöblítette vele az elviselhetetlen utóíz. Visszabotorkált a szerényen berendezett, elhanyagolt szobába. Egy darabig üveges tekintettel bámulta az asztalon heverő üres gyógyszeres fiolákat. Csakhamar ólmos fáradtságot érzett minden egyes porcikájában. Botladozva leroogyott a rekamiéra, amely panaszosan megnyikordult a súlya alatt. Oldalára dőlt és szorosan összezárta szemhéját. Hamar elkezdődött a mozielőadás. Lassan, akadózva jöttek a képek. Ismerős kockák. Az ő filmje volt. Nem Oscar-díjas.

Kislányként látta magát az udvarukban. Kezében szorongatta a kopott, félszemű sírós babát. A kapu fülsértő hangosan megcsikordult. Az apja lépett be rajta fáradtan. Megsimogatta a haját durva, érdes kezével és rámosolygott: „Te kis fattyú!”. Boldogság járta át a testét. Utoljára. Apja már rá sem hederítve benyitott a valaha zöldre festett konyhaajtón. Azt az üvöltést soha nem felejtí el. Nagyon megijedt, de azért az ajtóig ő is elmerészkedett. Ismerős rongycsomó himbálódzott a gerendáról. „Anyá?! ...”

Már nagylány. A lakásban mindenütt üres üvegek voltak szerteszét. Apa szemei vérben forogtak. Minden egyes hajszáleret gyönyörűen látott, a sárgás szemfehér-

jében. Az arcába hajolva üvöltött vele, hogy jobban értsen a szóból. Nyomatékok is adott a szavainak. Sajgott mindene. Kék, lila, sárga foltos volt az egész teste. „Megint elestem, tanárnő kérem...”

Éhes volt. Folyton. Idegen részeg alakok lepték el a kopottas lakást. Ivócimborák. Akik mindig gusztálva nézegették. Ha hagyta magát, nem kellett éheznie. Hagyta. Undor, izzadságszag. Lihegő, bűdös szájú, ismeretlen férfiak. A hamutálcában ropogós ezres félbehajtvá pihent.

A rozsdamarta zománcos lábokban végre csirke rotyogott. Apa röhögve neki-tántorodott a teatűzhelynek. A fekete-fehér mettlachit lapon szertegyöngyözött a pörköltszafa.

„Nem baj pajtás, holnap lesz más!”

Kék szemű, mosolygós volt a fiú, akivel elfoglaltak egy üres lakást. Egy hónapig élvezte az ölelő karok biztonságát. Pénzüket nem volt. Együtt éheztek. Itt az ütések kevésbé fájtak. Talán ilyen lehet a szerelem. Aztán inkább megint hagyta magát. Rántott hús párája lebegte be a konyhát.

A fiú mobiltelefonra vágott. Ő hagyta magát. Majd laptop kellett. És ő megint hagyta magát. A fiú egyre többet követelt. Ő újra és újra hagyta magát.

A bádoggal fürdőkád szélén gubbasztott. Forgott vele a csempehiányos falú helyiség. Émelygett. Meg kellett volna valahogy mondania neki. De tudta, hogy akkor el fogja hagyni. Így nem tud pénzt keresni. Mégis szólt neki. Azt gondolta alkalmas a pillanat. Aznap elég sok pénzt szerzett. Mosolygott mikor átvette tőle, de ez csak pár pillanatig tartott. Az ütés erejétől elveszítette a lába alól a talajt. Fetrengett a

padlón. Csak a hasát védte. „Kirúgom belőled, mint a szart, azt a kölyköt!”

Apa válla mögött kócos hajú, vihogó nő nézett rá értetlenül. Be sem hívták. A lepatogzott zöld ajtó nyikorogva bezárult. A cuccai egy halomba kiszórva voltak az udvari fészkerbe. Parki padok váltak a fekhelyévé. Fülledt aluljárókban, zsúfolt buszokon szerezte be a napi betevőre valót.

Kinyújtott száraz májfoltos kéz. Belekapaszkodott. Kopasz öregúr, nyájas – sárgás műfogsort villantó mosollyal – ajánlotta fel a segítségét. Az utcánál akármi jobb. Bagó és húgyszagú volt a lakás. Főzött, mosott rá és hagyta magát. Aztán jöttek a vén haverok. Mindent azért mégsem. Elég! Az öregúr éjjeli szekrényében egy patikára való orvosságot talált. A csorba szélű üveg pohárba szórta valamennyit. A konyhai falikútból engedett rá vizet, és egy alumínium evőkanállal gondosan elkeverte.

Rücskös, cserepes volt a szája széle. A nyelve szárazan tapadt a szájpadról. Talán évezredek teltek el, mióta behozták a kórházba. A gyomrát kiürítették. Csak homályosan látott. Zöld és fehér foltok keringőztek. A zajokat puhán-tompán érzékelte. Ordítani akart a rátörő fájdalomtól, de csak hörögni tudott. Aztán, mintha elváltak volna mindent. Halálos nyugalom szállta meg. Látása tisztulni kezdett. Az orvos kezében egy parányi lila, maszatos baba volt. A doktor, ahogy megfordította a lábainál fogva a gyermeket, megpaskolta a hátát. A csend, a verésnél is iszonyatosabban tudott fájni. „Exitált.”

Aztán a tálcán megcsörrent egy fémeszköz. A tolokocsi gumikerekei surrogáltak a sárga linóleumon.

Csillag Tamás

Négyszemközt vagyunk

Tekinteted gyémántjait nézem,
s kifogyok a viccből.
Visszakamaszodom.
Azon tűnődöm, milyen hideg
és tiszta a márciusi horizont.

Kérdezel. Kérdezek.
Apró semmiségekbe
fulladnak szavaink.

Négyszemközt vagyunk.
Önmagunkkal.
Nyeljük az elharapott szavak
kínos, keserű piruláit.

Tévedünk.

Szentebb dolgok

Ki kell izzadni mindent, azt hiszem:
az ember befelé figyel. Téved.
A pupillák párás tükreiben
barkásodik bánata a télnek.

Nekem a végzet csendes, s elámít,
egyszerre kegyetlen, egyszerre szép.
Nézem a tavasz vad paripáit,
a tömbházak tántorgó tömegét.

Forradalom ez, de lassan lecseng:
ünnepek kellene, szentebb dolgok.
Talán elég az is, hogy értsenek.
És utána senkihez se szölok.

Németh Dezső

Dumállikon

(vers- kutatás fejlesztés)

Sziszifuszi szorgalommal ölel
 Testöröm-csillag hull - zöldell
 Fában fogan szerelemgyűrűvel;
 benne igazul a nász –
 Falakodalomb hull
 (Fa- falak, lakoda, lakodalom, lom, lomb)
 húséggyökér altalajba fúr
 Menny- asszony!
 Vissza ne találj
 Maradj a fában feketére érett Ében!
 Negroiddá vált létezésed
 rejtőzködő véreden
 zuhataginda...

Éjkaloda öleli át
 a szerelem hattyúnyakát
 Vágytalan embrióbimbó
 letört szerelemágról való
 szemembe zuhant
 (álmodom)

Vétlengyümölcs:
 Kannibál zabál
 Tánclánc körül
 az ember- örül örül ürtül tömörül
 Micsoda létezéstudat reform- áll
 befarol hátulról
 Dumállikon nyílik
 (újdonsültvirág)

Iroda- lom: Új Magyar Szexikon

*Dumállikon: bejött virág. Dumál: össze-
 vissza beszél. Dumál likon: lyukon át beszél.
 A likon: tájészó (lyukon). A mállik: omlik, por-
 lad. Dumállik: sok beszédnek, sok az alja. Stb.*

Valamikori nyár

Pesztzonka nyár volt:
 szelíd, büntelen, napos;
 csodát nyíló faág
 húsétől harmatos. –
 A lány haján folyt a szél
 s nagy volt kicsinyke termete...
 Zoknit és inget mosott –
 pacsirta dalolt fölötté.
 Vízben állt; szoknyáját föl kötötte
 nagylányosan a derekára.
 Fölnézett a világ ablakára.
 Neki az Isten megjelent:
 egy szót sem szólt,
 csak integetett.

Galló Kovács Zsuzsanna

Luca napján

a boszorka alacsony volt és sovány
 az Óceán felé suhant
 padlizsánlilán

a trópusi forróság lázas párájában
 feküdtem a kövön,
 a Katedrális előtt

csipkefehérben csilingeltek a ministránsok,
 mint régmúlt roráték idején
 december tizenharmadikán

fejem erősen tartottam,
 nem engedtem, hogy a boszorka
 lerúgjon a lépcsőn

a megállt idő pillanatában
 csak a bokámat színezte
 padlizsánlilára

2015. 06. 29.

Halász Imre

Augustus és Petőfi

Gondold meg: egy Augustus császár
mekkora múltat adott az emberiségnek

s egy izgága véznaság
egy Petrovics nevű mészáros fia
mekkora jövőt!

Apám intelme

Végül az igazság alig tíz-húsz mondat,
bár ezer könyvet átlapoztam érte.
Megérte? Nem érte? Mi haszna van?

Apám mondta ki a nagy igazságot:
a halálért meg kell dolgozni, fiam.

A Kis-Duna parton

Minden dönög és donog,
beindultak a nagy zöld motorok,
s forognak a fű-fa- fogaskerekek, –
olajozni őket az eső megered.

Egy kabátban

Már ellenem fordul a szívem,
rozsdás vasdorong feszegeti éjjel,
így élek már halálig együtt
egy kabátban az ellenséggel.

Barcs János

Takáts Gyulát köszöntöm

- 85 éves költő barátomnak -

Szemed nézem, világod keresem.
Végtelen hegygerinc vonul
alant úszó felhőkösarakkal,
Bece-hegy felől ismeretlen
bölc s dimenziók felé,
s madarakat röptet a szél...
Szállnék velük új zátonyszigetet
keresve-kutatva hinni,
hol partot ér a szellem, ott
friss, lélekölelő sugárzás van...
Szárnyaló szív pihenj meg!
A bordarács mögött
te légy muzsikánk tisztító ütemévé!

Ne add meg magad fekete tüzeknek!
Lehessek társad szívós küzdelemben,
együtt csitítsuk sorsunk ugató kutyáit:–
s lendíthessük lábunk a végtelenbe!

Nyolcvanöt éves példakép, te
magyar pásztor,
büszkén nézem nyugalmadat, mely
hatalmas, mint őrző pillantásod,
erős, mint célra feszülő húr.
Hallgasd a Balatont, ahogy a szél
verekszik lent a hullámokkal,
s lásd, ahogy fönt szüretre készül
a pozsgás arcú gazda.

Szigliget, 1996. augusztus 18.

Jártó Róza

Ingyen-ebédek

Érik az eper.

Ezt onnan tudja, hogy tele van a piac evvel a csodás, aromás gyümölcssel. Végigmegy az asztalok között, nézeget, kérdezet, de minden helyen ugyanannyi az eper ára. Pedig van különbség a minőségük között.

- Ha csak egy picivel lenne olcsóbb, én is vennék valamennyit - gondolja.

De nem olcsóbb. Később se, mikor már dél fele jár az idő. Délben meg be is zár a piac. Végül vesz másfél kiló újbургonyát, abból az apró fajtából, amit most a legolcsóbban árulnak.

- Tudja, ezt szeretem legjobban, igaz sokat kell vele dolgozni, mire a tepsibe kerül, de ezek az apró szemek a legízletesebbek - magyarázza a kofának, aki jó bőven méri az árut. Közben meglátja a sarokba dobott karalábéleveleket. Azokat is elkéri, a nyulaknak. Pedig dehogyis vannak neki nyulai, még egy fia' öreg tyúkjá sincs.

Lakni is épp' csak hogy tudott az összeomlott háza végében, a kamrában, ahova az öreg kanapén kívül csak egy jancsikálya fért be. Azon főzte az ebédjét is, ha hideg volt. Ha meg már engedett kicsit az idő, akkor az udvar végében téglára tette a lábast és mindenfajta kacattal meg gallyal alágújtva főzött.

Az áramot kora ősszel kapcsolták ki nála, mikor a ház összeroggyant, a gázt meg már régebben, mert nem tudta fizetni a számlákat. Évtizedekig kapta a rokkantnyugdíjat, de egyszer jött a határozat, hogy

nem jár többet neki: és nem is hozott több pénzt a postás. Az is ott volt a határozatban ugyan, hogy lehet fellebbezni itt meg ott, ilyen meg olyan paragrafusra hivatkozva, de ő ezt se értette. Csak az tudta, hogy nem jön több pénz. A tanácsnál, ami most a városháza, azt tanácsolták, hogy forduljon orvoshoz és ügyvédhez és akkor megint kap pénzt. Addig meg adnak neki lakhatási hozzájárulást meg valamilyen segítyt, amit rendszeresen kapott.

Akkortájt rogyott össze a ház eleje. Jött a hatóság, hogy életveszélyes, meg hogy le kell bontani, meg hogy harminc napon belül, de ő ezt se értette. Minden pénzbe kerül, neki meg nincs jövedelme. Így a lakhatási hozzájárulást is megvonták, hisz hivatalosan itt nem is lakhatott.

Ezután kezdett eljárni az ingyenes ételosztásokra. Egy időben szinte minden nap adtak meleg ételt a piacon. Meg reklámszatyorban mindenféle finomságokat. Hol az egyik párt, hol egy másik, vagy valamilyen szervezetek. Abban a pár hétben minden párt nagyon kedves volt. Aztán ezek az ingyen-ebédek is ritkulni kezdtek.

A múltkor a közeli faluban volt ételosztás, amit az ingyenes infó írt meg.

Ő meg elindult gyalog. Fiatalabb korban többször megjárta gyalog vagy kerékpárral ezt a nyolc kilométeres utat. De most hamar kifáradt és a város határából visszafordult. Azóta nem is hallott ételosztásról. Pedig nagyon várta.

Az utolsó a piactéren volt.

Finom bablevest adtak sok, szinte még meleg kenyérrel, meg jól megrakva puhára főtt hússal. Mikor megkapta a kis műanyag tányérjában a levest, akkor leült a járda padkájára és úgy ette, élvezve min-

den falatot.

Először a húst ette ki a levesből. Szép lassan rágtta meg a falatokat, hogy sokáig érezze az ízt. Kenyeret se evett a húshoz. Hagyta, hogy az erőteljes íz elolvadjon a szájában. Rég evett húst, pedig nagyon szerette. Mikor az utolsó darabot is kikalanalazta a levesből a kenyér héját bele tépdeste, kicsit megkavarta a kanállal és a maradék levest így fogyasztotta el. Még maradt két egész szelet kenyér, amiket betett a reklámszatyorba, ahonnan egy kislábast vett elő és újra a sor végébe állt.

Sokan tettek így. Mikor sorra került, megpakolták a lábasát sűrű levessel, kezébe adtak egy jó nagydarab kenyeret és a kincseivel elindult haza. Több napra be tudta osztani ezt a sok finomságot, amit ott, akkor kapott.

Ahogy erre az utolsó ételosztásra gondol, összefut a szájában a nyál.

Összepakolja a kincseit – a krumplit és a karalábé-leveleket – és elindul haza.

Ötvös László

Pilinszky olvasása közben

Negyven éve várok egyetlen szóra, amelyre a szerteágazó, kusza sorok szép alkotássá állnak össze, mint a Szálkák emberének költeménye...

Az én elrejtett, fájdó vétkem, hogy ezt az egy szót embertől reméltem.

Zoltay Livia

Vizes történet

Barta minden hajnalban, miután bezárta aprócska háza ajtaját, elindult a Dunaparra, majd, mikor odaért, és meggyőződött róla, hogy senki sem látja, beleugrott a vízbe, és hallá változva elúszott egészen a Szabadság hídig. Ott is megvárta, hogy tiszta legyen a terep, és amikor senki nem figyelt oda, kimászott a partra, emberi alakot öltött, és frissen-fitten, élére vasalt öltönyben, kezében az elmaradhatatlan fekete aktatáskájával besétált az irodába. Most, ahogy így visszagondolok, be kell látnom, volt Bartában valami halveszerű. A szeme vizenyős kék, kicsit mindig úgy tűnt, mintha be lenne gyulladva. Biztosan a víztől. És a bőre annyira sima és szőrtelen volt, mintha nem is férfi lenne. Azt gondoltam, talán gyantáztat, vagy szőrtelenítő krémet használ. Előfordul az ilyesmi férfiaknál is. Egyszer véletlenül hozzáértem, és olyan hideg volt a keze, mintha egy jégkamrából jött volna ki. Most már persze egyértelmű, hogy miért.

Barta amúgy a légynek sem ártott soha. Rendkívül ápolt, szinte légies megjelenésével úgy suhant végig a folyosón, mintha ott se lett volna. Előfordult, hogy napokig nem is láttuk, pedig tudtuk, hogy bent van. A munkában végtelenül precíz volt, ami egy mérnöknel nem éppen elhanyagolható tényező. Halk szavúnak és udvariasnak ismerte mindenki. Az ebédnél a sorban mindig előreengedte a nőket, így engem is. Időnként beszédbe elegyedtem vele, talán szánalomból, de az is lehet, hogy csak unalomból. Sajnáltam ezt a szinte tökéletes megjelenésű, ugyan-

akkor rettenetesen magányos embert. Egyedül élt, barátnő, feleség, család nélkül. Rövid beszélgetéseink alatt folyton az volt az érzésem, hogy nem akar zavarni. Kivételesen mindig ő tett pontot a társalgás végére, s legtöbbször arra hivatkozott, hogy be kell fejeznie a munkát, mert várja a főnök. Nem erőltettem hát a dolgot.

Történt egy napon, hogy Bartát magához hívatta a főnök. Megegett ez rendszeresen mindannyiunkkal, nem gondoltunk semmi rosszra. Gyakran időztünk nála, mert ő olyan típusú vezető volt, aki szerette magához rendelni az embereket. Ilyenkor nem csak a munkáról esett szó, a főnök kiselőadásokat is tartott, amiket végig kellett hallgatnunk. De soha nem megalázó stílusban adta elő a dörgést, csak amolyan tudós mókus módon. Hát, gondoltuk, most is ez történik. Amikor azonban Barta kilépett a főnök szobájának ajtaján, nem a szokott módon viselkedett. Nem indult vissza azonnal a helyére, hogy befejezze a sürgős munkát, vagy éppen elkezdje az újat, amit most bíztak rá. Csak állt ott, tétován, elesetten, hosszú ujjával sima, szőrtelen arcát vakargatva. Oda mentem hozzá, megkérdeztem, mi történt. Azt mondta, kirúgták. Létszámléépítés. Szükséges lépés. Így mondta a főnök. Azért őt, mert fiatal férfi, könnyen talál másik munkát. Még egy hónapig maradhat.

Próbáltam vigasztalni, nem igazán sikerült. Barta padlót fogott, teljesen érthető módon. A helyében én is ezt tettem volna. Örültem, hogy nem vagyok a helyében. Aztán elszégyelltem magam.

Délután együtt indultunk el a munkából. Felajánlottam, hogy elkísérem egy darabon, ha nincs ellenére. Úgy láttam,

örül az ajánlatomnak.

A Duna-parton sétáltunk, szótlanul. Aztán egyszer csak megállt, maga felé fordított, és megfogta a kezemet. Jéghideg volt az érintése, az ujjai pedig olyan puhák, mint egy kisgyerekeknek. Rám nézett fakókék szemeivel, majd hirtelen elengedett, és beugrott a Dunába.

Az egyik percben még hosszú karjaival kapálózott a levegőben, a másikban meg már egy szép, nagy hal csobbant bele a vízbe. Ha nem a saját szememmel látom, nem hiszem el. De ott voltam. Láttam, ahogy Barta hallá változott, és mielőtt elúszott volna, búcsúzóul még ugrott egy nagyot.

Azóta sem látta senki.

Szántó Ilona

A Göncölszekérhez

Két páromat elvesztettem.
Csillagok közt keresgetem:
vajon egyik, vajon másik melyik lehet?
Elfáradtam... Göncölszekér,
téged kérlek, hogy segítsél!

Kedvesem gázolója

Emelt fővel, mosolyogva jársz,
lelkiismeretemben nincsen lázadás,
nincs részvét, sem főhajtás,
pedig kocsid alatt halt párom
Krisztusi halált.
Jézusom, hozzád fohászkodom,
kiontott véreddel ilyen gázoló
ne kapjon sem irgalmat,
sem bocsánatot!

Sinkó Adrienn

Guruló kereszt

A játszótéri idillt felverte a mellette futó bazaltos gyalogúton zötykölődő kerekес bőrönd. Elöl egy szemüveges, vézna kislány haladt, hátán degeszre pakolt iskolatáskával, utána három méterrel a megtermett anya vonszolta a hatalmas pakkot; izzadságtól fénylő homlokára őszes-barna tincsek ragadtak, vastag szemüvege mögül vészjóslóan szegezte tekintetét gyermeke hátába, a kopott-rózsaszín hátizsák felszárnyú pillangójára.

Az idő – miszerint vasárnap délután volt – egyértelművé tette a térben látottakat: a kislány kollégista a „Gyógy”-ban, a kisváros nagy szaktekintélynek örvendő intézményében. A hintát lökő szülők lopott pillantásokat vetettek rá, kacsázó lépteiből silabizálva, hogy vajon a kisegítő vagy „csak” a beszédjavító részlegbe járhat; a homokot szitáló anyák röpke hálát adtak, amiért az ő gyereküknek nincs olyan bajuk, amiért valami távoli iskolában kellene hagyniuk egy-egy hétre, és a pillanatnyi csend erejéig mindegyikükben felébredt a szájalom a hamarosan bekövetkező könnyes búcsú, majd az esténként jelentkező honvágy miatt – egészen addig, amíg saját csemetéjük el nem kezdett visítani, hogy beleszórták a homokot a szemébe, vagy elvették a lapátját.

Egyszer csak az anya – hirtelen felindulásból – megváltoztatta a haladás sorrendjét, ami a következőképpen alakult: anya, kislány, bőrönd. Ez utóbbi nem is akart mozdulni tovább, a kislányt is vissza-visszarántotta, a hátizsákkal párbajoz-

va, vajon melyikük diktálja a menetirányt. Az anya így hamar megszerezte három- (majd hat-, majd kilenc-) méteres előnyét, a két kis pálcikaláb pedig egyre elszántabban vetette meg magát a bazalton, ahova a kerekес – úgy tűnt, mozdíthatatlanul – beágyazódtak. A játszótér várta a poénos feloldást: egy szelíden dorgáló, anyai „ugye, ugye, kislányom”-at, vagy egy nevetgélésbe átsapó, közös huzavonát. Az anya azonban nem ismerte az efféle dramaturgiai fordulatokat, és a bőrönd fogantyúja helyett a szőke copfot kezdte cibálni, a vasárnapot beszenyező ordítással, mi szerint a kislány az oka mindennek, úgyhogy most csak cipelje a terhét (meg az anyját, az apját, az egész bánatos világot...).

A kislány még a gyógypedagógiai módszerekkel könnyített olvasókönyvét is alig bírta el, a kemény borító sarkát folyamatosan érezte a hátában – köszönhetően a szabálytalan táskába-hajigálásnak, amivel kistestvéreitől igyekezett megmenteni a tanszereit –, mégsem kérdőjelezte meg a feladat teljesíthetőségét, és szó nélkül együttműködött önmaga megbüntetésében. Megszokta már:

„Anyu mindig ideges. Egyrészt, mert kevés a pénzünk, másrészt, mert kirúgták a munkahelyéről, és ezért még kevesebb lett a pénzünk, harmadszor pedig, mert nekem mindent külön kell venni a diákotthon miatt: szappant, törülközőt, színes ceruzákat – és erre meg már végképp nincs pénzünk. Húsvétra a tesóimnak a zsibin vettek biciklit, de én csak csokinyulat kaptam, mert amúgy énrám kell a legtöbbet költeni. Anyu jobban örült volna, ha írnak nekem valami gyógyszert a diszlexiára, de

azt mondta a néni a vizsgáloban, arra nincs más orvosság, csak ez az iskola. Esetleg még az olvasás, de azt anyu se nagyon tud, így aztán harmadiktól már idejárok. Az összes ruhám a bőröndben van, mert két hétig nem megyek haza (a vonat is nagyon drága), azért ilyen nehéz. Valahogy muszáj elhúzni, csak ne legyen több kiabálás... anyu úgymint olyan feltűnő mindenhol..."

Irreálisan nagy volt a csomag a madár-csontú karoknak, az anya azonban látszólag ezt fel sem mérte. Karba tett kézzel sétált tovább, néha hanyagul hátrasandított, hogy aztán elégedetlen fejcsóválásba kezdjen:

„Nem elég, hogy az anyósom szerint miattam nem lett normális a gyerek, még ez a bűdös kölyök is nyafog itt nekem... Hát én akartam, hogy ide járjon?! Az ő érdeke! Azért van ez a nyüszkülődés kéthetente, hogy neki jobb legyen! A gyerek-jólétis mégis folyton pofázik! Az anyós már feni a fogát, hogy elvegye tőlem a gyerekeket! Ez meg itt azt kérdezzgeti, hogy mikor lesz biciklije! Még csak az kell, hogy az iskolában is összebeszéljen mindent, aztán rám uszítsák a gyámügyet...!”

A játszótéren kezek szorultak ökölbe; egy lelkes gyerekjogi aktivista kifejezte szándékát, hogy mindjárt odamegy, a mellette szemlélődő, cinikus apuka csitította: „azt is csak a gyereken fogja leverni, amikor nem látja senki.”

Aztán, mint minden helyzet, tovább gördült ez is: az anya vaskos keze csattanós pofont küldött az igazságtalan világnak – a kislány vérszegény arcán keresztül, majd indulatosan megragadta a fogantyút a vézna ujjak mellett, és a

kerekek újra zötyögtek a bőröndöt a maga útján, át a patakhídon, beleveszve a sétány zöldjébe.

A játszótér megkönnyebbült sóhajt küldött utánuk.

„Még jó, hogy kollégista” – adta meg a végszót egy anyuka, aztán elkapta a csúszdáról rikkantva érkező csemetéjét, és megpörgette a levegőben.

Kun Tibor

Ragyogj rám

Most éjfél
 És a remény
 Hogy rá ragyognom
 Egy következő világra
 Még nekem is lehet
 És a váram, mit
 Homokból építettem
 Majd mindig körbevesz
 És ha egy pillanatra
 Lehunyom szemem
 Érezni fogom, hogy
 Lűktethet bennem még
 Fiatal hevület, ami
 Csak szerelem, ezért
 Elhiszem, hogy
 Ragyogni érkeztem

Albert-Lőrincz Márton

(A legjobb dolog)

Kezdetben volt a várakozás, a türelmetlen készülődés,
a vágy, hogy test a testtel ünnepelhessen áldomást, sután és
félelmekkel az elején, (hogyan sikerül s lesz-e következmény?)
mit kőbe vésünk versus feledés...

Később az esendőség bősége: sok haddelhadd, vedd tudomásul,
sírás, öröm, izgalom, és el ne felejts és önfeledt perc, hát ...
minden jó, ha jó a vége, mi tagadás...

A várakozás nem a pillanat bilincsére vonatkozik,
nyilván. A nő ölének élvezetes lüktetése megszámlol-
hatatlan napokra, évek gyűjteményére, a holnapra szól,
magányos készülődésben, két ember reményfára aggatott
alkotására, időtlen növekedésre, gazdagodásra,
szegényedésre, együtt a gyermekkel, gyermekekkel, (nélkülük
céda a cél), a várakozás értelmével, a saját magunk
által létrehozható legjobb dologra, sohasem gondolva
az elfolyó időbe kapaszkodó sunyi kiszámolásra.

(Cérnával-tollal)

*„s egy sem akadt kortársadul szegődőn,
s jeltelen kis másodat ki kortársául fogadta volna”
Dobozi Eszter*

Lyukas dollár – golyó ütötte űr.
Lyukas garas – vágy hol elevenül?
Öltögetem, fércelem a foltot,
mint a pók a maga szötte hálót,
hol megfordul szellő s fürge rovar,
forrasztgatom ónnal, cinnel, tollal,
hátha mégis egyik napom móddal
hálót sző rá a másik napommal.

Bánóczi Beáta

Egy mukkot se!

Kopogtak. Nedves, mosószeres keze-
met gyorsan megtöröltem egy rongyban, a
ruhákat a lavórban hagytam. A kontyból
kiszökött hajszálaimat hátrasimíttattam,
miközben siettem ajtót nyitni.

- Juli, hát még mindig nem jó a csen-
gőtök?

- Nem, a szerelő... lebetegedett. Jövő
hétre kész lesz. Gyere be!

Beengedtem Anikót, leültettem, és
megkínáltam teával. Fontos a jó kapcsolat
a szomszédokkal, sosem tudni, az ember
mikor szorul segítségre. Na meg az se
mindegy, hogy ezek a pletykafészek mit
pusmognak az ember háta mögött. Amíg
nem teszek olyat, amiért megszólhatná-
nak, nekem pusmognak másokról. Elő-
nyös tudni mi történik körülöttem. Ezért is
hívtam át Anikót minden szombat délután
teázni.

- Tamás hogy van? Jó ideje kint van
már, nem jön haza látogatóba? - kér-
dezősködött.

Tekintetem a padlóra szaladt. Ki kéne
már kefélni azt a szőnyeget.

- Nem, sajnos nincs szabadsága, de
nyáron kimegyünk hozzá minimum egy
hétre.

- Nagyszerű! Úgy hallottam, München
gyönyörű. Majd készíts fényképeket!

- Mindenképpen - szám sarka mo-
solyra rándult.

Tamásról három hónapja semmit sem
tudok. Lelépett. Hogy Münchenben kapott
állást, azt is csak a volt kollégáitól tudom,
akiknek az utolsó munkanapján dicse-

kedett el vele. Ők úgy tudták, minket is
visz. Nos, ő másképp gondolta.

Csattanást hallottam a konyha felől.

- Dani, minden rendben? Leejtettél
valamit? - kiabáltam a hang irányába.

- Nem én, anyu! Mukk volt.

Összerezcentem, ahogy meghallottam.
Anikó nyilván látta rajtam, hogy valami
nincs rendben, mert rögtön azzal a gya-
nakvó tekintetével kezdett el méregetni.
Intettem neki, hogy máris jövök, majd a
konyha felé masíroztam. A földön minden-
hol üvegszilánkok hevertek. Az öt éves
fiam pedig a káosz közepéről meresztette
rám azokat a nagy barna szeméit.

- Mit csináltál? - mordultam rá.

- Semmit. Mukk...

- Elég legyen! - szakítottam félbe
idegesen. - Ezt már megbeszéltük. -
Lehajoltam hozzá, hogy Anikó ne hallhas-
sa, amit mondok. - Mukk nem létezik.
Csak kitaláltad. De az ügyes, okos nagy-
fiúknak már nincsenek képzeletbeli bará-
tai, ugye?

- De, anyu...

- Elég volt! Menj a szobádba, és gondol-
kozz el azon, mit csináltál. Indíts!

Óvatosan átlépkedett a szilánkokat, majd
leszegett fejjel bekullogott a szobájába.
Kicsit összesepertem, aztán visszasiettem a
teáját szűrőszelgető szomszédasszonyhoz.
Tudtam, alig várja, hogy kérdésekkel
árásszon el. Immáron egy macskával is
gazdagodott a családjuk. Reméltem, hihe-
tőnek hangoztam. Igyekeztem mindent
kézben tartani, de néha úgy éreztem, egy
újra és újra beázó falat próbálok lefeste-
getni.

Egy hét múlva, amikor Daniért mentem
az óvodába, az óvónője kihívott beszélget-

ni. Tudtam, mi vár rám. Ádámtól és Évától kezdte, de szép lassan eljutottunk a lényegig.

- Sok gyereknek van képzeletbeli barátja, ez olyan hét éves korig normális is. Azért érdemes vigyázni, néha ez kihat a gyerekek szociális életére, kevésbé tudnak majd beilleszkedni, barátkozni. Beszélgetek már... a kis pajtásáról? - A hezitálásából kiéreztem a leereszkedést.

- Igen. De beszélék a fejével, ne aggódjon.

Hazaérve leültettem Danit a kanapéra, és megpróbáltam egyszer s mindenkorra lezárni ezt a témát. Értelmes, jó eszű gyerek volt, mindent megértett, amit elmagyaráztam neki, kivéve ezt az egyet.

- Érted már? Mukk nem jár veled oviba. Nem lakik a szobádban. Mukk nem létezik. Csak kitaláltad. Ő csak egy mese. A mesék pedig nem a nagyfiúknak valók. Mukknak mennie kell.

- Nem dobhatod ki Mukkot! Ő a barátom. Nem hagyom!

- A képzeletbeli barátod. Nem normális, hogy van olyanod. - Éreztem, hogy megy fel bennem a pumpa.

- Miért? Neked is van! - A lábam a földbe gyökerezett.

- Miről beszélsz?

- Apáról.

Csatt. Nem gondolkoztam, egy másodperc törtresze alatt történt az egész. Egyszer csak lendült a kezem, és felpofoztam. Az arcához kapott, teljesen kipirult. Gyűlölködő, könnyes szemekkel nézett rám. Orrlyuka kitágult, ahogy dühösen kapkodta a levegőt.

- Utállak! - kiabálta vörösödő fejével, majd kirohant a bejárati ajtón.

Pár pillanatig csak dermedten néztem a padlón azt a pontot, ahol az előbb állt. Az előbb, amikor megpofoztam. Hátamat a falnak támasztva csúsztam le a földre.

- Vissza fog jönni. Vissza fog jönni. Vissza fog jönni... - mormoltam, arcomat a tenyerembe temetve.

Fövényi Sándor

Mert

hozzávéntülök az éveimhez,
mert gyereknek lenni nem jó,
gyereknek lenni rossz,
mert apu mindig részeg,
és borfoltos a konyhaabrosz,
anyu meg nyitogatja a gázt,
hogy felrobbantja a házat,
és az iskolában a tanár néni
veszi nekem a ceruzákat,
hogy elrajzoljam magam
messzire a földtől, nagy kék
űrhajókat csináljak felhőkből,
s úgy álmodjak, hogy közben ne sírjak,
örüljek minden színes papírnak,
melyekből majd sárkányt fabrikál
a szomszéd bácsi, sárkányt, mely
ma messze jár, még emlékét sem látni,
mert felnőttnek lenni rossz,

nincs apa, anya,
és boromtól foltos a konyhaasztal
abrosza.

Lelkes Miklós

Tavaszi csend felé

Hosszú Aurélnak

Tavaszi csend? A képzelet visz. Nincsen valóságban ilyen már, és hitetlen lett, aki hitt, a felhők táltos szárnya most csak emlékként villan a világra.

Barátom, olykor felépítetek csendet, Időt, amelyben rügyek zöldje csengett, s leveleké rigófütyty kérés tájon, s Szépség szeme néz: egykori világom.

A tavasz közel, majd meglátogatlak. Az ég kinyílik: nagy elkéklő ablak, Feleséged a kávét máris hozza, s rámosolygunk múltbeli gondolatra.

Tudom, tudom: hosszú verset ígértem, amelyben majd elfilozofál Éden, s a mátyásföldi utcák ránk köszönnek, s liliomszáron szikrázik a könnycsepp...

Ó, az a Múlt! Nagy Kézben annyi minden! Táblák, padok, könyvek... Akkor szívemben koldus gúnyában is örömét várta ébredő tájon Versek Királysága.

E Királyságból mi maradt meg? Semmi? Csak pár mozdulat: bemenni, kimenni. Az utak mind-mind szerteszét futottak, s alkony piros könnycseppet csillagoztat.

Tavasz-csendből fájó, kiáltó csend lett, mit rossz Anyag közelít a szívemhez, érzés, mely Nálad lobbantott fel lángot, mikor megsebzett vércséd felkiáltott.

Ó, volt Idő, gerlehangokkal játszó! Nem hittem akkor: ilyen lesz a zárszó. Évszaktalan, ahol tavaszt se várnak, s hazug harangok kongatnak a nyájnak.

Azt az Időt szerettem: zengő csendet, gyűlölni tudó gyönyörű szerelmet, a Földet, amely szembenéz az Éggel, Feltámadást égő ítéletével.

Feltámadás? Fel csak az Ördög támadt, s kongat vigyorral harangot a nyájnak. Mily gúnyá lett az ajkakon: szabadság! Kiknek érdekük, azok sem akarják?

Tavasz-idő, volt Eszme holt szívekben, elfelejtett, isten mögötti Isten! Más népet adj: Népet, te volt Varázslat, – mely nem hódol, csak a Szív Csillagának! (2015)

Lukács Mária

Intarziában

Jobbom felől villámokat szór valaki, fölöttem csillag lehetsz, reszketesz is talán, földre esnél, porral elegyednél, ha már leégett a tüzed, mondhatnál valamit.

Koros lett a Hold, rádobva fél vállára fekete bársony köntöse, elidőzne, de még nézi őt az éjszaka, éjfélkor indul majd vonata – sietősen halad,

mint az augusztusi éjszaka, párák bújtatnak lebomlott szívárványt – fúziók, szürke házfalakon rózsaszín nap-pirók – csak felhőkre eshettek az intarziák.

G. Szabó Ferenc

Én mindig visszatértem

(vázlat)

kínosan boldog magyar álomvilágból
mindig visszajöttem,
béna, csonka elátkozott mába,
hogy milliószor átéljem a hiányt,
újragyúrva, csak magamnak, félőrülten
a szétmállott HAZÁM agyagarcát,
hogy megbizonyosodjak:
- velem vagytok e béna, csonka,
elátkozott mában...
igen, itt vagyok, visszajöttem e pokolba,
hogy itt faragjam a remény székeley kapuját,
várjam az igazság napját, hogy
törjem-zúzzam a hamis határköveket
- a végállomásig...

A szó

mielőtt végleg elbúcsúznék
egy szót kell kimondanom
a fák alatt és kora tavaszon
úgy hogy hallja meg az a
mármoros kócos lét is
a gyökerek és gazok között
igen a hitetlenek előtt kell kimondanom
hogy megérte!
– versben szeretve élni.

Rejtély

Ők már elmentek
Úgy ahogy jöttek
Mezítláb csöndben
Egyenes gerincceel.
De mi lesz tovább?
Mi lesz velünk?
Ki mondja meg?

Németh Erzsébet

E z a n a p i s ..

Elégett ez a nap is ...
Hamujában süthetünk pogácsát,
és feltarisznyálva útra kelhetünk,
vagy beleírhatjuk hiányainkat,
kétségeinket. Elmondhatjuk némán,
mit hangosan nem merünk,
mert félünk, hogy az ellenség,
s nem isten van velünk.
Üzenhetünk kedvesünknek,
mennyire szeretjük
vagy mennyire nem,
káromkodhatunk annyira cífrát,
akkora nagyot,
hogy beleremegjenek
az elme-ablakok!
Háborodjon meg a világ! –
Talpával a hajnal
úgyis eltapossa,
vagy felmarkolja
a szőrös hátú szél.

Kun Tibor

A szörny

Átfolynak ujjaim közt
A könnyek, amikor
Reggel rájövök
Este álmodtam
Egy szörnyről

Átfolytak ujjaim közt
A könnyek, amikor
Reggel rájövök, a szörny
Akiről álmodtam
Bennem testet öltött

T. Ágoston László

A mindenható pártbizottság

Emléktöredékek újságírói pályámról

Az újságírás mindig csábító hivatás volt az irodalommal kacérkodó ifjak számára, hiszen olyan nagy nevek hívo-gattak e pálya felé, mint például Ady Endre, Móricz Zsigmond, vagy Karinthy Frigyes. Igen ám, de akinek a káderlapján az állt, hogy EGYÉB származású, jó esetben csak a középiskoláig juthatott el az ötvenes években. Az egyetemi vagy főiskolai felvételi vizsga után megkapta a „hely hiány miatt” című elutasító levelet. Ezt magyarázni se kellett, s fellebbezni se lehetett ellene. Mivel apám a saját műhelyében dolgozó asztalos mester volt, és se az ipari, se a mezőgazdasági szövetkezetbe nem volt hajlandó belépni, nekem is ez jutott osztályrészemül 1960-ban. Így lettem segédmunkás a szigethalmi Pestvidéki Gépgyárban. Nagy előrelépés volt ez a ranglétrán, hiszen osztályellenségéből saját jupon munkás lettem.

Ezen előkelő státus birtokában lettem betanított esztergályos a Csepel Művek egyik üzemében 1965-ben. A gyárnak saját újságja is volt, amelyikben nemcsak gyári híreket, riportokat közöltek, hanem olykor az úgynevezett munkás írók verseit, prózáját is. Én is elküldtem nekik néhány írásomat. A szerkesztő azt mondta, hogy ezeket ugyan nem közli, mert nem az ő újságjuk szellemében íródtak, de ha megírnám, hogy mi foglalkoztatja az embereket, lent, az üzemben, annak feltétlenül helyet adna. Megírtam. Pech, hogy akkor éppen az foglalkoztatta a dolgo-

zókat, hogy mégsem indították be a széles körben meghirdetett szakmászító tanfolyamot. Sokan szidták ezért a gyárvezetést. A cikk megjelenése után a szerkesztőt figyelmeztette a pártbizottság, engem pedig áthelyeztek egy másik üzembe segédmunkásnak.

Joggal sértve érezhettem volna magam, hiszen az igazat írtam, de izgatott engem ez a szerkesztőség. Már csak azért is, mert az egyik kis szobájában dolgozott Tamási Lajos, a Piros vér a pesti utcán című vers költője. Az írószövetség egykori párttitkárát ide száműzte 1956 után a PÁRT, úgymond népnevelő munkára. Egyik nap az övé volt a szoba, a másikon Csepeli Szabó Béla dolgozott benne. Lajos bácsi (húsz évvel volt idősebb nálam) vezette a Csepeli Munkásotthonban működő Olvasó Munkás Klubot, és ő szerkesztette a hasonló nevű irodalmi mellékletet is. Mindkettő csábító volt számomra. Olykor még a délutános műszakomat is elcseréltem, hogy elmehessek egy-egy rendezvényükre. Közben tagja lettem a lap ifjúsági rovatának, amit elsősorban külső munkatársak írtak, és a hivatásos kollégák unszolására elkezdtem glosszákat írni. Nekik jöllehet az állásukba került volna egy-egy keményebb hangú írás, én meg szívesen vállaltam ezt a kihívást, hiszen engem nem lehetett ennél alacsonyabb beosztásba helyezni.

Abban az időben indult az újságíró szövetség égisze alatt a munkáslevelező tanfolyam az üzemi lapok külső munkatársai számára. Gombó Pál, a Magyar Sajtó akkori főszerkesztője volt a tanárunk. Ő tanított meg valójában olyan glosszát írni, aminek ostorcsapás módra csattan a vége,

s tőle tanultam meg a többi sajtó műfaj alapjait is. A kollégáknak tetszetek az írásaim, a párttitkárok hörögtek tőle, s elég gyakran változott a munkahelyem. Alig egy év elteltével már az első novellám is megjelent a Csepel újságban. Aztán hamarosan közölte írásaimat a Magyar Ifjúság és a Népszava is.

A következő év telén az a kitüntetés ért, hogy másik két levelező társammal egy hónapot a szerkesztőségben tölthettünk úgymond kipróbálás címén. A legjobbnak minősített „versenyző” gyakornoki státust nyert és pártbizottsági ajánlást kapott az újságíró iskolai felvételi vizsgához. Mindhárman becsülettel megdolgoztunk érte. A szerkesztő engem javasolt a státusra, a pártbizottság a másik kollégát. Nagyon csípték a szemüket a glosszáim. Természetesen a pártbizottság véleménye volt a perdöntő, mehettem vissza az üzembe három műszakban vasat reszelni. A szerkesztőm azonban makacs ember volt. Nem mondhatott ellent a pártbizottságnak, de „fű alatt” elküldte a véleményét a Hírlapkiadó Vállalat személyzeti osztályára, s nekik javasolt gyakornoknak.

Hónapokig nem esett szó a dologról, mígnem egyszer éppen arra jártam, és fölugrottam a személyzetis elvtárshoz megkérdezni, hogyan is állunk valójában, számíthatok-e a támogatásukra? Nagy merészség volt ez, hiszen hívás nélkül nem lehetett csak úgy megfogni e szent és mindenható kilincset. Én azonban tudtam, hogy engem nem lehet ennél alacsonyabb beosztásba helyezni, és bátran léptem a szentélybe. A személyzeti osztályvezető elvtárs olyannyira rossz néven vette a hívatlan látogatásomat, hogy mérgében

még a személyi kartonomat is megmutatta, amelyiken az a pártbizottsági megjegyzés állt nagy, piros betűkkel, hogy „POLITIKAILAG MEGBÍZHATATLAN!!!” Haszontalan lett volna minden további kérdés.

A dolog nem maradhatott titokban. Hamarosan figyelmeztetett egyik jóindulatú és jól informált kolléga, hogy jobb, ha önként hagyom el a gyárat, mielőtt felkérnek rá. Megtörtént. 1970 májusában éppen egy kiállításszervező cégnél voltam segédmunkás, amikor táviratot hozott a postás. A Hírlapkiadó Vállalat személyzetise küldte. Az állt benne, hogy másnap reggel jelentkeznek a mátyásfüldi Ikarus újság (az Ikarus autóbuszgyár lapja) szerkesztőjénél. Ott derült ki, hogy újságíró lettem. Nem gyakornok, munkatárs. Beszámították a Csepelen töltött munkáslevelezői gyakorlatomat is. Nem akartam hinni a fülemnek. Vajon mi történhetett? Már nem vagyok politikailag megbízhatatlan? Az új szerkesztőm csak mosolygott. Ő már tudta, hogy néhány nappal előbb leváltották az egész nagyhatalmú csepeli vállalati pártbizottságot.

Németh Dezső

Az elítélt

Többen sikoltoztak,
de Ő előre lépett,
a kötelet nyakába tette,
és a hóhérral végzett.

Péter Éva Erika

[anya]

anya akit sorsára hagytak
vízbefojtás előtti kutyaszemekkel
megszabadulhat-e önmagától
megnehezédhet-e szájában a mindennapi szükség
anya aki kuncsorog a járdák fedezékén túl
akinek kezéből az imák kigurultak
s a homokszemek lába előtt hegyekké merevednek
acéléjszakákat fenhet-e álmainak
és ha hagyja szerre-szerre kivérezni
mert nem lát a nyugtalan vizeken túl
és nem szemtől szembe mondja a kimondhatatlant
hanem sehogy se és inkább háttal
anya aki ennyire nem szokványosan
szeret engem (?)

[guruló gesztenye]

guruló gesztenye a megérett lélek
kezedben melege hányszor kicseréled
kihűlve eldobod egyik annyi mint más
van még fodros erdő felbuggyanó tisztás
s van még szófű ami feketére sarjad
nem tudja éltetni a türelemharmat
ki elmarja magát haza hogy találhat
egyre vadabb a szem valós tiszta állat

ne hagyd hogy reád visszatekintsen
magadtól távol fogadj fel isten
báránynak nem vagyok jó

Sebestény-Jáger Orsolya

Az erdő

Édesapámnak

Még mindig közénk fészkelnek sárguló nyarak,
tapossuk rézszerű erdők nehéz avarát.
Mint mikor még alulról kapaszkodtam Beléd
az alkonyuló erdőn – göcsörtös kis kezével az almaág.

Gallyak roppanását viszem magammal,
s a gyanta, tűnődő nehéz illatát,
míg baktatunk együtt, szótlan, zöld kabátban,
csak úgy hajadonfótt, az emlékeken át.

Mondd, hányféle képből szövődik egy élet?
Múltam sűrűjébe még olykor benézek:
Bogozgatom indák titkait,
s bogyók álma fonódik össze neveddel.

Ösvényünkre hull e fáradt varázslat,
de mindvégig annak látlak, aki voltál.
Bár tudom a fák törzsét más moha lepte el,
s az az útszéli gyermek már régen felnőtt,
mégis
járom Veled az erdőt.

Asztali áldás

Tőled e titkokkal átszőtt kosaram,
benne a kenyérnek csöndje van.
Jelenléted tudjam – ennyit adj –
és minden kenyérnek íze Te vagy.

*

Zajácza Edina

Könnyű álmom

Sérthetetlen messzeség a vállad.
Akár gyöngyharmat a hegytetőket,
éjjelente fénné mosdatnálak.

Lángszirmú sugaraidtól égek.
Mint könnyű álmom sejtfalaidon,
dacos csendje lettem a hűségnek.

Fekete az inged, tűz az arcod.
Gyenge ujjaim közt levetkőzől,
s megcsókolsz rajtam minden szilánkot.

Mert éhes voltál, megettettelek.
Sóhajod sóvárgom nemsokára,
óh gögös szívek hová lettetek?

Elmondalak

Elmondalak, mert vesztőhelyem lettél,
égsz bennem, miként a felgyújtott világ,
felhőkkel szeretkezik a határszél,
mint irigy istenekkel szent krónikák.

Celládban ébred a vétkes öntudat,
életfogytiglan elítélted vagyok,
léptedben bukdácsoló félmozdulat,
ha veled nem, hát nélküled sem halok.

Túlhordalak megannyi létezésen,
viszlek, mint szökevényt, rabságokon át,
akkor is, ha leszel maréknyi porszem,
tűröm széthulló sejtjeid halmazát.

Át nem engedlek téged a halálnak,
a végtelen négy szegletébe zárlak.

Oda vigyél

Oda vigyél engem,
smaragd szemű kincsem,
ahol nem születik harag
a mennydörgésben,
és úgy szólíts,
olyan szelíd-bársony szóval,
elénk terüljön
a virágzó hegyoldal.
Kikerics halomból készíts
egy keresztet,
arra feszítsd rá hócsipke kezemet.

Szép álmot hoz

Szólólevélen átsüt még a tegnap,
melegíti diófa padunk.
Csorgó must zamatán könnyed
nevetést felkap,
a lugas alatt átoson.
Fényben kergetőző mondatok
hangomat keresik virágszirmokon.
Rózsák árnyéka hűsít,
simítja szélfúttá lányomom.
Szép álmot hoz az ősz,
szelíd boróka tövén
ringatom vágyszülte gyermekünk...
Présben nyögő fájdalom enyhül,
lassan bűnbánatot tartok,
békét ad nekünk.
Csontjaimra dermedt gyanta tudatja,
ittthon vagyok.
Csak kínoz a föld szaga.
Hívlak,
s pillangók táncolnak a számban.

Németh Erzsébet

K a p a s z k o d á s

A reggeli fény sugarába,
mint lehajló diófaágba
kapaszzkodom. És repülök vele,
míg le nem tép az ősz gyilkoló szele.

A **Kis Lant** Irodalmi Folyóirat
megrendelhető a szerkesztőség címén*
vagy a lant@kislant.hu e-mail címen.

A lap évente hat alkalommal
jelenik meg.

Kis LANT
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
*Németh Dezső
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Mobil: 06 30 431 7837
Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás
www.kislant.hu

ISSN 1788-7542 (Nyomtatott)
ISSN 1788-7631 (Online)

Németh Erzsébet

E s e t l e g - é l e t

Vulkánszerелеmből feltörő láva
gyönyör-gyöngy – vágyak forró akarása
megfoganni egy csillagjegy havában.

Sejtek kapcsolási rajz nélküli
vad kapaszkodása életté válni,
bebibéződve szerelemvirág szíromtövébe.

Igézet, tündöklés, dalolás, ima
embermilliárdok közül egyetlennek
ugyan, de most másnak esélyvágyaiban.

Őerte most minden! Csillagok halk lépte,
behúzott szárnyú madarak álma,
teleholdleány hegedűszólója...

Fátyolozott arcú Moira-istennők
dolgoznak, dúdolnak. Dúdolnak, dolgoznak –
Atroposz kezében megremeg ollója.

F e k e t e m a c s k a e s t

Feketemacskaest oson
körmeit behúzva
végig a fáradt városon.
A sarkon hirtelen
neonok gyúlnak,
arcunkra tetoválják
a jelent, a múltat...
és nyávgogni kezd a jövő.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.